

Győri László

Orozva csibék

Amikor egyszerre kifutottak
azok az orozva csibék,
riadalom zűrzavara horgadt,
mintha már itt volna a vég.

Mintha tűz vagy világvége volna,
nem a kezdet, az origó.
A teremtés csúnyán elorozva.
De Isten azt mondotta: jó.

Ősszel és túl későn, amikor már
csípte a diófa levelét
a hűvös ősz, s alatt a folyondár
zöldje elaszva földet ért.

Mikor onnan, a szalmakazalból
cérnalábakon mind kibújt
a fényre, az udvarra, csak akkor
jöttünk rá, semmit sem tudunk.

Szidta, aztán beterelte őket,
enni-inni adott nekik.
Csak mentek, futottak az ősznek
a mi kis gyanútlanaink.

Nem sejtették, hogy egyszer csak fázni
fognak anyjuk szárnyai
alatt is, hogy a jó mind parányi,
csupán a szenvedés, ami

óriás: a fázás, a didergés
a sárban – egyre csak esik,
s kékre fagy valamennyi testrészt,
az ő kis cérnalábaik

úgy remegnek, ahogy dideregnek,
mint a szél fújta temető,
az egyik elmegy, a másik is elmegy,
annyira kurta az idő.

Mint amikor későn jön a gyermek,
jöttek az orozva csibék.
Hogy elbújt, milyen jó rejteket vett
eltitkolni az ösztönét!

Hogy micsoda tél jött, én tudom csak!
Kétséggel, reménnyel a vég.
Újra ősz van. És újra tolongnak
azok az orozva csibék.

Kehely

Ha létrejövő születik,
mindig ott van egy harmadik.
A születés kelyhe egy helyen,
a meghalás kelyhe mindenütt.
A születés párban jövetel,
a meghalás árván érkezik.
A születést ketten szenvedik,
a kivetést egyedül senyvedik.
A létezés társasan telik,
nyüzsögni, tolakodni kell,

az elmenés útja néptelen.
A születés ideje világos körvonal,
homályban fetreng a távozás.
A távozás szemidegsorvadás,
minden kontúr végleg elmosódik.
A kimenésben elesel,
mint a bútorokban.

Hajnal

„Csitt, mindez ponyva ma,
dálnok!
jó bajtárs lett ama
zsarnok.”

(*Babits Mihály: Kép egy falusi csárdában*)

Hajnali armada-
hangot,
hallani garmada
tankot.

Csörgött a rossz kövön,
ordas,
iszonyú hangözön
volt az.

Ablaknak üvege
rezgett,
pokloknak ürege
rengett.

Szíveknek gyökere
rengett,
tiportak úgy eme
ezrek.

Verte a vén követ
lánctalp,
szerettünk volna egy
táncdalt.

S hallani fekete
hangot,
döngeni idegen
tankot.

Reggelre szomorú
csönd lett,
mint mikor a hamu
csörtet.

Ült a novemberi
fűre
valami vészteli
szürke.

Balogh István:
Lakheszisz

– Voltunk már szabadok
kissé,
most leszünk csak rabok
ismét.

– Volt fény- meg hitteli
ünnep,
s itt jön már, itt, aki
büntet.

– Jön, mint a glóriás
bárány
a tankok óriás
árján.

Így ment a gondolat,
így járt:
– Köti a hurkokat
mindjárt.

– Jó bajtárs, hogyha kell
hálnod,
rajta ég majd a jel:
zsarnok.

Kötelek kendere
röppent,
zúzmara, tél dere
hökkent.

Keltek vad, új napok
renddel,
minden nap új halott
ment el.

De aki megmaradt,
férfi,
akart a hó alatt
élni.

De aki gúzsba vont,
némi
kenyeret, húst adott
élni.

Elbújtak lassan a
tankok,
„jó bajtárs lett ama
zsarnok”.

Az idő balján
Elérhetetlen föld – negyven év

